

רע"פ 1530/23 - הדר בן אביב רגב נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1530/23

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: הדר בן אביב רגב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת ב-עפ"ג 60873-11-22 מיום 31.1.2023 שניתן על ידי השופטות י' שטרית, ת' נסים שי ו-א' אבו-אסעד

בשם המבקש: עו"ד נחמי פיינבלט; עו"ד משה באב"ד

החלטה

- לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופטות י' שטרית, ת' נסים שי-א' אבו-אסעד) ב-עפ"ג 60873-11-22 מיום 31.1.2023, בו נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בקריית שמונה (סג"נ מ' מרגלית) ב-ת"פ 59121-02-21 מיום 31.10.2022.
- על פי עובדות כתב האישום המתוקן, המבקש, אור בן מאיר אפללו (להלן: אפללו) וסמיון בן יהודה יפרמוב (להלן: יפרמוב) קשרו קשר לגדל ולהחזיק סמים מסוכנים מסוג קנבוס (להלן: הסמים). לצורך זאת, המבקש שכר דירה מקרובי משפחתו של אפללו, החזיק והשתמש בה כמעבדה לגידול הסמים במשך כחמישה חודשים (להלן: הדירה המעבדה). אפללו ויפרמוב סייעו בידי המבקש לעשות כן. לשם הקמת המעבדה ותפעולה, השלושה נעזרו בציווד רב המשמש לגידול הסמים והפקתם, בכלל זה 13 שנאים; 228 אדניות; 61 שקים שהכילו שתילי קנבוס; 5 מאווררים; 3

משאבות מים חשמליות; מצננים דיגיטליים; מכשיר לאידוי מים; בלוני חמצן; גופי תאורה; ומכלי פלסטיק שבהם חומרי דישון (להלן: הצידוד).

ביום 14.2.2021 המבקש גידל והחזיק במעבדה 289 שתילי סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל כולל של 41.56 ק"ג נטו, בסיועם של אפללו ופרמוב. באותו מועד, כוח משטרת ביקש להיכנס אל המעבדה, ואפללו ופרמוב, יחד עם אדם נוסף, נמנעו מפתיחת המעבדה לשוטרים בכוונה להפריע להם או להכשיל אותם במילוי תפקידם. השוטרים נאלצו לפרוץ את דלת המעבדה.

במעשים אלה, המבקש גידל סם מסוכן והחזיקו שלא לצריכתו העצמית בלבד, ללא רישיון כדון, ואפללו ופרמוב סייעו בידו לעשות כן. כמו כן, השלושה החזיקו בצוותא חדא בכלים להכנת סם מסוכן ללא היתר או רישיון כדון. בגין האמור, יוחסו למבקש עבירות של ייצור, הכנה והפקה לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); החזקה ושימוש שלא לצריכה עצמית לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים, בצירוף סעיף 29 לחוק; והחזקת כלים לפי סעיף 10 לפקודת הסמים המסוכנים בצירוף סעיף 29 לחוק. עוד התבקש במסגרת כתב האישום כי בית המשפט יכריז על המבקש כ"סוחר סמים" ויורה על חילוט ציוד המעבדה, לפי סעיף 36א(א) ו-36(ב) לפקודת הסמים המסוכנים.

3. המבקש הורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, על יסוד הודאתו בהסדר טיעון אשר לא כלל הסכמה לעניין העונש, למעט ביחס לגובה הקנס. כמו כן, המשיבה ויתרה על בקשתה כי המבקש יוכרז כ"סוחר סמים".

בגזר הדין, בית משפט השלום נתן דעתו, בין היתר, לכך שהמבקש ביצע את המעשים מושא כתב האישום לאחר תכנון מקדים ולקח בהם חלק מרכזי. כן ניתן משקל לכך שהמניע למעשים היה בצע כסף ולפוטנציאל הנזק הרב הגלום בהם. לאור האמור, ובשים לב למידת הפגיעה בערכים המוגנים ומדיניות הענישה הנוהגת, נקבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המבקש הוא בין 8 חודשי מאסר בפועל, אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, ל-36 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט הוסיף ונתן דעתו לשיקולי השיקום בעניינו של המבקש. בגדר זאת, התחשב בכך ששירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית בעניינו, לאחר שנכשלו הניסיונות לשלבו בהליך טיפולי ארוך טווח נוכח היעדר שיתוף פעולה מלא מצדו. לצד האמור, בית המשפט התייחס לכך שהמבקש הודה ולקח אחריות על מעשיו. כן הוסיף ושקל את נסיבות חייו, כמו גם את עברו הפלילי, הכולל הרשעות במספר עבירות של החזקת סמים לצריכה עצמית.

בשקלול האמור, נגזר על המבקש עונש של 14 חודשי מאסר בפועל; 10 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירת סמים מסוג פשע, למשך 3 שנים; 4 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירת סמים מסוג עוון, למשך 3 שנים; וקנס בסך 25,000 ש"ח.

4. המבקש ערער על גזר דינו לבית המשפט המחוזי. במוקד הערעור ניצבה הטענה כי יש לאפשר לו הזדמנות נוספת להשתלב בהליך טיפולי נוכח מצבו הנפשי, המשתקף לטענתו ממסמכים אשר לא הוצגו לשירות המבחן או לבית משפט השלום (להלן: המסמכים החדשים). בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, תוך שהדגיש כי בית משפט השלום הלך כברת דרך על מנת לאפשר למבקש לקחת חלק במסגרת טיפול, אולם המבקש "לא הגיע לשיחות הטיפוליות כנדרש, לא נתן בדיקות שתן כפי הנדרש ממנו, ובסופו של יום אף שירות המבחן בא לכלל מסקנה כי אין הוא בשל ואין מקום לאפשר למערער [המבקש - י' א'] להמשיך ולהשתלב בהליך הטיפולי". אשר למסמכים החדשים - בית המשפט

המחוזי עמד על הפגם שבצירופם רק בשלב הערעור והוסיף כי גם בהתעלם ממנו, הענישה שהושתה על המבקש ראויה ואין מקום להתערב בה.

5. מכאן הבקשה שלפניי. המבקש שב על טענתו כי יש לאפשר לו להשתלב בהליך טיפולי נוכח מצבו הנפשי וזאת גם על בסיס המסמכים החדשים. לטענתו, בית המשפט המחוזי שגה כשלא אפשר לו להמשיך לקחת חלק בהליך טיפולי, ושגיאה זו מעוררת סוגיות עקרוניות המצדיקות מתן רשות ערעור – האם "היעלמות" מידע רפואי מעיני הערכאה הדיונית מצדיקה את התערבות ערכאת הערעור; והאם מצב נפשי "חריג, מחריד ומזעזע" מצדיק "מתן הזדמנות שנייה" להשתלב במסגרת טיפול. לצד האמור, נטען כי העונש אשר נגזר על המבקש מחמיר עמו. בהמשך, המבקש הגיש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שנגזר עליו.

6. דין הבקשה להידחות. רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד המעוררים סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים בהם עולה חשש כי נגרם לו אי-צדק מהותי או עיוות דין (רע"פ 2020/23 סוויסה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (12.3.2023)). כמו כן, בקשת רשות ערעור המופנית נגד חומרת העונש, כזו שלפניי, תתקבל במקרים נדירים בלבד בהם ניכרת סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות (רע"פ 498/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (5.2.2023)). המקרה שלפניי אינו נמנה עם מקרים חריגים אלה.

7. בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הרבה הטמונה בעבירות סמים מסוכנים, הפוגעות בצורה ישירה בצרכני הסמים ויוצרות סכנה עקיפה לציבור בכללותו. עוד הובהר, כי על מנת לגדוע את שרשרת הפצת הסם כבר מראשיתה, יש צורך במדיניות ענישה מחמירה אשר יהיה בה כדי להרתיע עבריינים פוטנציאליים מביצוע עבירות של ייצור, הכנה והפקה של סמים מסוכנים (רע"פ 1267/23 בלקר נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (6.3.2023); רע"פ 3287/21 עתמין נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (12.5.2021)).

בענייננו, המבקש הקים ותפעל, בסיועם של אחרים, מעבדת סמים בה גידל שתילי קנבוס במשקל כולל של כ-41 קילוגרם – אשר תוצריהם היו עשויים להתגלגל כולם לידי צרכנים. כל זאת עשה לאחר תכנון, תוך השקעת משאבים, וכשהוא רואה לנגד עיניו את הרווח הכספי שיפיק ממעשיו. הערכאות הקודמות נתנו דעתן לחומרת מעשים אלה, לצד יתר נסיבות ביצוע העבירות ונסיבותיו האישיות של המבקש, וגזרו עליו עונש של 14 חודשי מאסר בפועל. עונש זה אינו בגדר סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות, שכן הוא מיישם באופן הולם את כללי רכיבי הענישה הקבועים בדין.

8. אף לא מצאתי כי יש בטענות המבקש באשר למצבו הנפשי כדי לשנות מסקנה זו. למבקש הותאם הליך טיפול בהתחשב בנסיבותיו, וניתנו לו מספר הזדמנויות לקחת בו חלק – הזדמנויות אשר אותן לא ניצל. כמו כן, המבקש לא סיפק כל טעם ממשי לאי-הצגת המסמכים החדשים לפני בית משפט השלום וממילא, כפי שקבע בית המשפט המחוזי, אין בהם כדי להצדיק הקלה בעונשו.

9. הבקשה נדחית אפוא. בשל תוצאה זו, הבקשה לעיכוב ביצוע מתייתרת.

עם זאת, נוכח הטעמים הרפואיים המפורטים בבקשה לעיכוב ביצוע, המשיבה תתייחס לאפשרות דחיית מועד התייצבות המבקש לריצוי עונשו בכחודשיים. התייחסותה תוגש עד ליום 22.3.2023.

ניתנה היום, כ"ב באדר התשפ"ג (15.3.2023).

שׁוֹפֵט
